

SENTÈNCIA 06-94 DE 18 DE MAIG DE 1994

Emissió de xecs sense provisió de fons.- Narració dels fets.- Error en l'apreciació de la prova.- Infracció de norma penal substantiva.- Responsabilitat civil.- Despeses processals.

Ponent: M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS

1. RESULTANT: que el Tribunal de Corts va dictar sentència en data 16 de juny de 1993 en la causa 3-F-93 de la qual dimana el present rotlle 41-TSC-93, amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem Núrio V.O., com autor d'un delictes major d'emissió de xecs sense provisió de fons tipificat en l'article 249 del Codi penal, a la pena de cinquanta mil (50.000) pessetes de multa i al pagament de les despeses processals causades". L'esmentada condemna correspon als fets que el Tribunal va considerar com a provats, consistents que en data 15 de juny de 1992, Núrio V.O., lliurà un xec del banc Crèdit Andorrà, a Joan T.E., per un import d'un milió (1.000.000) de pessetes, i una vegada presentat al seu cobrament no va ésser fet efectiu per manca de provisió de fons. Posteriorment a la presentació, el processat pagà un compte de dues-centes mil (200.000) pessetes. Les dues parts tenien relacions comercials estretes i conflictives, que s'han traduït en querelles de Núrio V.O. contra Joan T.E., arxivades davant dels tribunals d'Andorra, però vigents davant del Jutjat de la Seu d'Urgell.

2. RESULTANT: que la sentència recorreguda s'ha basat que siguin quines siguin les circumstàncies sota les quals s'havia lliurat el xec de referència, havia estat veritablement signat pel processat, que no va demostrar cap causa d'inimputabilitat, existint constància a la causa que el xec no havia estat pagat en el moment de la seva presentació i que com la legislació andorrana fa del xec un instrument de pagament, amb la finalitat de protegir la vida mercantil al Principat, procedia declarar Núrio V.O. autor d'un delictes major d'emissió de xec sense provisió de fons, delictes tipificat a l'article 249 del Codi penal.

3. RESULTANT: que contra l'esmentada sentència es va alçar el recurs de suplicació interposat per la representació del querellant Joan T. i E. fonamentant-se en els motius següents: 1) Per no contenir la sentència la narració precisa dels fets que es consideren provats (article 3.4 del Decret regulador d'aquesta instància de

suplicació); 2) Per error en l'apreciació de la prova (article 3.5); 3) Per infringir la sentència una norma penal substantiva (article 3.7); 4) Per infracció de les normes relatives a la responsabilitat civil (article 3.7). L'esmentat recurs es va declarar admès i, prèvia la corresponent tramitació es va assenyalar dia per a la vista, en la qual va informar el recurrent, que va sol·licitar la confirmació de la condemna penal afegint, a més, la condemna al pagament de la quantitat representada pel xec, més els interessos, més els honoraris professionals meritats. Informà a continuació el Ministeri Fiscal, que va impugnar el recurs per defectes de requisits formals i, respecte a la responsabilitat civil, va assenyalar l'existència entre les parts "d'una relació mercantil embolicada", tal com deia la sentència del Tribunal de Corts, la qual estava pendent del judici que entre les parts se segueix davant el Jutjat de la Seu d'Urgell, concloent el Ministeri Fiscal, amb la petició de confirmació de la sentència, va informar a continuació, l'advocat del recorregut, que va ressaltar que la signatura del xec es va fer sota coacció, com una sortida per sanejar el negoci i que va signar el xec sabent que no hi haurien diners per atendre el seu pagament. i que, a més de la querella pendent davant el Jutjat de la Seu d'Urgell, havia interposat una denúncia a Andorra, concloent amb la sol·licitud que es confirmés la sentència dictada pel Tribunal de Corts. Acabats els informes queda el recurs vist per a sentència, a la qual corresponen els següents,

FONAMENTS DE DRET

1. CONSIDERANT: que el primer motiu de suplicació imputa a la sentència el trencament de forma consistent en la mancança de la definició dels "fets provats". En el desenvolupament d'aquest motiu el recurrent al·lega també que la referència als fets que han d'ésser considerats provats és errònia, i que el querellant no té l'obligació d'assistir a la celebració del judici oral, raó per la qual no és correcte el que s'afirma que "el seu advocat s'ha desentès de la seva defensa" oblidant que aquesta representació del querellant havia formulat l'escrit de qualificació provisional de la causa; i al·lega també que no és exacta l'afirmació que la querella interposada a Andorra s'havia arxivat.

2. CONSIDERANT: que el primer motiu del recurs no pot prosperar, perquè la sentència conté els fets que pren com a "factum" o fet justiciable (resultants 1 i 2), si bé la tècnica de la sentència no sempre consisteix en una declaració solemne i formal dels "fets provats" i tal com té resolt aquest Tribunal Superior de Justícia en anteriors sentències, és suficient que consti al cos de la sentència quins són els fets que es prenen com a processalment

existents (provats) encara que se'n faci una declaració solemne i formal. I respecte als errors acusats pel recurrent sobre la narració dels fets, el recurs tampoc no podria prosperar perquè tals errors serien irrellevants per a la decisió de la causa.

3. CONSIDERANT: que el darrer motiu de suplicació es refereix específicament a la responsabilitat civil i es fonamenta que, en contra del que diu l'article 73 del Codi penal, fonamentant-se en "l'estranya actitud del querellant", i "a defecte de la prova que existeixi avui encara un deute del processat envers Joan T.E.", la sentència deixa que sigui la jurisdicció competent la que defineix els comptes entre querellant i querellat, per aquest motiu no estableix el pagament de la quantitat de vuit-centes mil (800.000) pessetes, que seria la diferència entre l'import nominal del xec i les dues-cents mil (200.000) pessetes pagades a compte. Però aquest motiu tampoc no pot ésser acollit, en primer lloc perquè el bé jurídic que es protegeix amb tipificació com a delictes de xec sens fons no és el crèdit que pugui correspondre a qui rep el xec, sinó la confiança que en el comerç es disposa en aquell "instrument de pagament", confiança que és precis protegir. I encara que és cert que a diferència d'altres països, la jurisprudència d'Andorra imposa, juntament amb la condemna penal, la condemna al rescabament de la responsabilitat civil, això només procedeix quan al procés hi ha una prova clara i concloent, inequívoca, que l'import representat pel xec és precisament el degut pel lliurador del xec a la persona a la qual se li va entregar en pagament. Però en la present causa, aquesta prova és la que falta per les raons que posa de relleu la sentència impugnada, que impedeixen definir quina és la quantitat que realment deu el processat al querellant, sense que sigui tasca d'aquest procés penal definir el resultat de l'estat de comptes existent entre ells, per aquesta raó l'únic procedent és remetre al procés i a la jurisdicció corresponent, la determinació d'aquells extrems que queden aquí sense jutjar.

4. CONSIDERANT: que procedint desestimar el recurs de suplicació en no poder ésser acollits cap dels motius desenvolupats a l'escrit d'interposició i defensats en l'acte de la vista, procedeix confirmar la sentència recorreguda amb imposició de les costes del recurs al recurrent.

Vistos la normativa, la doctrina legal adduïda i la jurisprudència, els usos i costums i la Constitució del Principat.

D E C I D I M

Que, desestimant el recurs de suplicació interposat en la causa 3-F-93, per la representació processal de Joan T.E. contra la sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 16 de juny de 1993

1. Confirmem la sentència recorreguda en tots els seus pronunciaments.-

2. Condemnem el recurrent al pagament de les despeses processals causades pel recurs.-

3. Manem que es remetin les actuacions de la causa amb certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Corts, per al seu compliment i execució.-

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i firmem.-